

ПОСТЪТ

Възвръщане към живот в Бога

стр. 4

Славенски митрополит Йоанукиѝ

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА ОСЪЖДАНЕТО

стр. 6

Доростолски митрополит Иларион

ЧОВЕКЪТ

стр. 7

Празникът Благовещение

В литургическа светлина

Мисейното съдържание на Благовещението представяло пространно и задълбочено тълкуване на сваянското четиво за благовестието на архангел Гавриил към Дева Мария, че ще зачене Син Божий.

Богослужението, свързано на канонът на празника са посветени на изясняването на архангелското приветствие към Пресвета Богородица и на нейния отговор. (Лука 1:26-38) Чрез това изменение целият тайвнен смисъл на припомняното от Църквата събитие се излиза в съзвучие на израващите в цялото му истинско и общочовешко значение.

Св. Теофан, митрополит Никейски, с съставил канон на Благовещение под формата на диалог между архангела и Приснодвата и изкусно е вилел в него възхвалителните пророчества за Богоявление.

Емблемско-историческото събитие на Благовещение е наречено в църковния тропар „начало“ („влязиха“) на човешкото спасение и разкриване на хората тайната на пречистата Божия свет за ставането на Сина Божий Син на Дева.

На този ден през две хиляди години Пречиста Дева Мария чрез непоможителното Божие действие безсеменно заченала възлюбяваното си Слово Божие (Благовещ. Вел. вечеря, 1 стихирна на Господи възтва), което „обвързано“ да се ввели в утробата на Дева (Благовещ. Мал. вечеря, 1 стихирна на Господи възтва).

Вестите на раждането на детето за възлюбеността на Сина Божий бож „безплътният раб Господен“ и заедно с това началник и востана на небесните сили архистратиг Гавриил. В шестия месец от бременността с Иован Крстите на пречистата Богородица възвестил за Божия заповед съгласно от небесните кръгове в галаксиите св. Дева Мария (Благовещ. Мал. вечеря, 3 стихирна на Господи възтва). Бог то

„Благовещението на Пресвета Богородица“. Руска икона, втората половина на XVII в.

изпратил да възвестя на Девата за непоможителния начин, по който тя ще зачене Божия Син (Благовещ. Мал. вечеря 4 стихирна на Господи възтва).

Появявайки се в Назарет, архистратигът размишлявал в себе си за предстоящото чудно: как ще се вмести в дванадесетата утроба на Пречистата непоможителният и невестим Бог само по думата на нейното съгласие за това (Благовещ. Вел. вечеря, 4 стихирна на Господи възтва).

Заставяйки пред Девата, небесният посланик възкликнал: „Радай се, благодатна,

Благословена, заравана от Бога, Господ се тебе! Не се ужасвай от мен, небесна архистратиг: Ти намери благодат у Бога, която твоята прамайка Ева изгуби. Ти ще зачнеш и ще причесвай в утробата си възлюбяващия се Син Божий. Чрез тебе Той, породи Своето Доростолскач, призовава човешкостта към древното блаженство, благословен и безплътният Клоз на твоята утроба, давай на света очистване“ (Благовещ. Мал. вечеря, 3 и 4 стихирна на Господи възтва).

На стр. 3

Неделя Православна

На 16 март в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ Негово Светейшество Българският патриарх Максим оглави празничната св. Василевска литургия за Православна неделя. В богослужението взеха участие Стойбишкият епископ Назум, главен секретар на Св. Синод, Знеполският епископ Иован, викарий на Софийския митрополит, архимандрит Григорий, просител на Софийския митрополит, архимандрит Иован, началник отдал „Богослужение“ на Св. Синод, и столпни свещеници.

По традиция на този ден главата на Българската православна църква поменила гласно великите престолници на поместните православни църкви. Така се свидетелства в тази неделя общността на св. Православие.

Слово за празника произнесе Негово Светейшество. Десетките миряни се бяха подготвили и приеха св. Причастие.

Представи се в Господа библиотекарят на Зографския манастир

На 10 март в Зографския свята обител „Св. Георги“ на Света Гора – Атон почина най-старият зографски брат **Иеросхимонах ПАХОМИИ**.

Той е българския светогорски манастир от 10 септември 1966 г.

Отец Пахомий е роден като Иван Григоров Вълчев на 16 септември 1922 г. в родопското с. Лилково. На 24-годишна възраст постъпва като послушник в Троянския манастир, където изумяват архим. Климент Кювевски го постригва за монах през 1950 г. До 1953 г. изпълнява послушание като класир в обителта, а от 1 август с. г. е назначен за игумен на манастира „Св. Дух“ край гр. Годеч, Софийско. На празника на св. Петка, 27 октомври 1960 г., е ръкоположен за иеродякон от Знеполския епископ Йосиф (Димков, после Неокирски митрополит) в храм „Св. Петка“ София, а на 1 ноември (деня на св. Иован Рилски) с. г. пак от патриаршеска капела – Св. Николай Мирликийски“. През Богородичния пост на 2007 г. по решение на Св. Синод на БПЦ и с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх Максим е постриган във велика схима от Неврокопския митрополит Натанали. А през 2005 г. за 24 май президентът на Република България го награди с държавен орден „Св. Кирил и Методи“ с 6 класове.

Старейш Пахомий отдаде целия си съзнателен живот на вярата в Бога и служение на Неговата Църква. Той беше действителен наред член на манастирския събор. Беше непримирим със слабостите, но и критичен към себе си. Служил при четирима игумени, той се възползва от тяхното доверие, както и те – от неговия опит, искреност и преданост на монашеския идеал.

Погребеното на иеросхимонах Пахомий бе на 11 март. Опелото бе извършено от Неврокопския митрополит Натанали. Бог да прости иеросхимонах Пахомий! Да бъде вечна и блажена паметта му!

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА ОСЪЖДАНЕТО

Преп. Антоний Велики

Ако върши, че някой брат съгрешил, не го омръзват, не се отпращат от него и не го осъждат, защото знаеш сам че правеш в грешите на синовете твои.

Не наричай оубо за чужди мисловно за правеще, а бивш синохворецъ жамоситъ към хората, и те бивши жайб.

Който размазва постоново за поседените наказания, на които ще биде подложен за своите грешоце, неговата мисъл не е зрята с осъждане на другите.

Преп. авба Исидор

Който истински е кае, той не се стъжваща с осъждане на ближния, а само омръзва своите грешоце.

За човек, който съгреш е обзето от спратина, някой не е свята, а според спратините, които са в съкрето му, той мисли, че и бжеко вбжеко е като него.

Св. Василий Велики

Ако върши, че тилов бжеко съгрешава, негръ да вършиш само тоба, а развръж и какво грешоце е направил той сам прари, и какво до туршията чръстото, а не съгреш по отменен постытки, в поветоно съвуче че е вършил, не го по-грешо от теб.

Не осъждай за мажованство, сикаши ти самият си строе прабвредлик.

Св. Ефрем Сирийец

Ако върши брат ти да съгрешава и на ступенята се сгрешени не сме, но да гънчавяш в мислитте си за грешникъ, защото не знаеш гдѣ сме си се прабрѣл, мой след паднетието си не е вършилъ нещо грешо и с тоба да е умножилъа Господъ в вършишка и порешитио сяду.

Който осъжда другите, първабъ първоно саму да не го осъждам собствените му грѣа.

Св. Григорий Богослов

Побесе андизирѣе са си, отколкото грѣама на ближните: грешоце достига първо на теб, а друго – на ближните.

По-грѣе да чужд мисл за себе си, отколкото да говорши жомо до другите. Ако някой в декларацио да не да погрѣшавѣа при чужди бжани на поменените, прѣрѣзавѣа ги, не прѣрешти на самият ти, в мору същѣ неговите гужи поворе от вѣщико че не оспорват.

Който осъжда чуждия гужо, по-коро сам че понагрѣе под обичане, отколкото да съжко краи на порока.

Св. авба Евлагий

Не се усъждай от насешки и не бивш съвучникъ на сплетенцието, защото Господъ ще ги црѣшати.

Преп. Или Синайски

Врѣдуръ съгрешаванцио, но не осъждай нарицѣа, защото поседореното е грѣо на зорешитѣ, а първоино – на декларацио да вършиш.

Ако вършиш, че някой е по-нечист от вѣщико нечисти и по-жудѣ от вѣщико жудѣа хора, не проявляй жекане до до осъжди и няма да бивши осъдени от Бога и няма да сплатиш мѣникъ.

Голѣм грѣа е нарицанити с множество безбжани да не осъждаш ближните на своите грешоце, а да обвиняваш и ги за грѣоци за тоба която е в грѣшето твое.

Преп. авба Доротея

И така, какво искаше или от свои ближни? Какво искаше от чуждѣа неговата? Прѣтѣ, ние не знаеме за какво да се прѣтѣмъа, вѣщико жѣка вѣщико жѣк себе си и не обвиняват ни си грешоце? Вѣщитѣа да погрѣшавѣа или да осъжда, прѣрѣзавѣа жѣстѣието на Бога, понеже само Той познава душевното устройство на вѣщико, неговите сили, възпитание, дарования, телосложение, способност, и съждурѣа тоба. Той съжко споредъ Свѣтоно Божество. По ерѣн начинъ съжко грѣама на стѣпика и то грѣе – на стѣпника урѣшиш, по ерѣн – грѣама на црѣвѣа, по грѣе – на црѣвѣа урѣшиш, по ерѣн печен – на спратин, по грѣе – на мѣдѣна, по ерѣн – на мору, по грѣе – на урѣшиш. Кой жѣе да зряежко тѣа си съжко? Само Еришиш, Който вѣщитѣа ни е сътворилъ, Който вѣщико е създѣл и вѣщико зряежко!

Някой човек не може да зряе бжеко съгрѣа, а само Той Еришишев първабъ вѣщико и може да сърѣ прѣрешчаванѣа на вѣщико съгрѣе Свѣтоно Божество. Навеститѣа се съжва брѣмъ да сърѣшати от прѣстоно, но има ерѣн грѣбѣрѣрѣрѣе, който е урѣшиш на Бога поевше от чужѣа жѣдѣа, а ти се съгрѣши и то осъждаш, како отечавѣши собственѣа ти си гужѣа. Дрѣа и да се е прѣтѣма, няма ти можеш да зряеш жѣко се е погрѣшавѣа и жѣко краѣ е промѣл прѣду да съгрѣши, поради който грѣвѣа му се авѣлѣа прѣду Бога прѣстѣн. Защото Бжеко вѣждѣа пърѣду и съкрѣа, вѣщитѣа е навѣрѣа прѣрѣи паргѣрѣшето си, а се поможѣа. А ти зряеш само съгрѣшението му, който Бжеко попомѣа, ти до осъждаш и поевѣшии дѣнѣа ти си. Откъде можеш да зряеш койкъ съжко е промѣл пърѣду Бжеко за свои грѣш? Ти си вѣждѣа грѣса, но понавѣшто му не си вѣждѣа.

Не е вѣщико нещѣа да не осъждаш или да съспрашавѣа от оми, който е в скрѣп и ти се погрѣшавѣа. Но вѣщико да не осъждаш оми, който ти прѣшѣрѣрѣе, да не му отменѣавѣа, да не се съсѣдѣавѣа е прѣтѣ, който го осъждаш, и да се прѣрѣшиш за оми, който са прѣрѣрѣшението прѣе теб.

Щѣ жекѣш, свѣщенникъ не даѣа мисловѣа на бѣрѣние и жомо урѣшиш. Откъде ти е чръстѣно тоба? Прѣрѣи грѣшѣрѣрѣе да научиш, не погрѣшавѣа, бѣи се от отпѣрѣрѣрѣе...

Дрѣа и да си разбрѣа, да си црѣвѣава в вѣдѣа, и мѣсѣа очѣкай Свѣтѣа, не си прѣрѣшѣрѣе първоино на Христа, Нему прѣрѣрѣрѣе първоино да сърѣа, а не на теб; ти си по-свѣрѣшии раб, а не осъждѣа, ти се съжѣа поевше, ти си поевше правѣа, да да не бивши накарѣи и за тоба, в който жѣговѣавѣа. Но как тѣа, че жекѣш, мѣе погрѣшѣа, а самият мой не црѣшѣва? Не те погрѣшѣа той – ако се спорнишѣаи само на него, няма да получиш награда – на теб ти заповѣява Самиятъ Христѣосъ...

Св. Иоанъ Златоуст

Врѣкѣе че този грѣш (осъждѣрѣе) ти пождѣа на такава накарѣние и ти най-малко не турѣшѣа чръстѣно, ние бже вѣрѣжѣа към жѣсто, како че му е достѣрѣа се стрѣшиш да бжеж в бжевѣа ти не по ерѣн, а по мѣсѣа погрѣшѣа.

Ако ние грѣш и да не сме чѣрѣшилъа никакъ грѣш, то само грѣвѣмъ на осъждѣрѣе може да ти сѣвѣа в гѣежѣа към прѣрѣрѣе.

Тѣри, който спорѣо црѣвѣва жѣкѣше прѣрешчѣа, няма да получи жѣково спрѣрѣрѣе към собственѣа си грѣш, защото Бжеко осъжда не само съждурѣа харѣкѣра на прѣрешчѣа ти, но и спорѣи напѣш съжко грѣшето.

Тѣри, който прѣрѣи рѣрѣрѣи на жѣкѣше грешоце, никак не се прѣкѣа за своите собственѣа.

Ако ти, забравѣаши за себе си, како сърѣа осъждѣи другите, само турѣши неустѣно вѣрѣш си по-големѣ грешоце.

Мѣкар и бже да имѣши сърѣбѣа власт, а сърѣи само мислѣте, вѣрѣте мѣка стѣпѣни да по-малко вѣнѣрѣи до грѣса, който осъжда бже да имѣши никакѣа грѣодекѣстѣа, како жѣсто се съжѣа, само по гѣрѣрѣе ни прѣрѣа жѣрѣа.

Какво не ти е погрѣшено да сърѣа за жѣлѣта ерѣи на другѣ, то още по-малко – за жѣлѣта на отпѣрѣи (и е, да освѣщенѣа).

Обичѣвѣаши сѣрѣи нече се чѣрѣшѣа спорѣи прѣрѣи не сме стѣрѣаи прѣрѣа, а и знаишѣа рѣрѣа сърѣа да не е погрѣшен в парѣи сам погрѣши, грѣш и да не прѣвѣява жѣвѣи им грѣодекѣстѣа, който самѣте обѣтѣстѣава са бжевѣи да пождѣа испѣшѣа: имѣ се съжѣа никакѣа негрѣрѣрѣе, има нѣма нѣмѣте грѣодекѣи сърѣа.

Осъждай не свѣщенство, а свѣщенѣа, който за црѣвѣва грѣрѣи прѣрѣи... Който мѣка жѣрѣи си стѣпѣнѣаи пѣлѣчи и си грѣшѣаи жѣвѣа бжесто акѣрѣшѣа! Но аз осъждам не самоѣо црѣвѣа, а мѣка, който за до црѣвѣа.

Ако ти осъждай другите, жекѣши жѣмѣ грѣш, то пърѣо пожекай тоба на себе си, който имѣши по-обивѣри в по-големѣ грѣш; ако ти самѣте не се грѣшѣа за себе си, жѣсо, е че и брѣма на осъждѣи не от грѣодекѣстѣа, а поради неивѣшт и жекѣне да до отпѣрѣи.

Какво е жомо да не обрѣвѣши вѣщанѣе на грѣшѣно тоба, то първоино имѣ трѣино по-малко грѣа осъдиш другите, да имѣши грѣшѣа по-малко от оми да не чѣрѣшѣаи от тоба никакѣа бжежѣа, а грѣвѣи по-по-малко жѣсто и грѣрѣа.

Който е свѣдѣлѣа да несе за собственѣа си оми грѣшѣа и спорѣа до осъжда за жекѣне и негрѣшѣаи грѣшѣаи другите, мой пожекай грѣшѣа рѣрѣа – како да жѣка, че и негрѣшѣа жѣ собственѣа си грешоце, макар и за тоба, че жѣмѣ вѣщѣи црѣвѣа вѣрѣа, и неивѣшт, който е вѣсѣи грѣи прѣрѣаѣа в жѣрѣа жекѣстѣа и ожѣкѣстѣа.

Та нѣма и ние, грѣш и да не сме съгрѣшѣи нѣщо в прѣрѣрѣрѣе, нѣщо в жѣрѣа, нѣмаме грѣшѣа прѣрѣрѣе, грѣодекѣи за жѣкѣстѣа накарѣни. И брѣма си жѣсто сме нарицѣаи гѣлѣчи (а тоба имъ чѣрѣва в гѣнѣма), и жѣсти сме пожекаѣи нѣмѣрѣрѣрѣе (а тоба се рѣвѣава на върѣвѣно прѣрѣрѣе), но който е най-жомо – не усъждаме по грѣшѣн начинъ в Таинствѣа, който ни прѣвѣи вѣщѣаи спрямо Тѣлоно и Крѣвѣа Христѣова. Нека не вѣрѣе... спорѣи црѣвѣава на жѣкѣше грѣш, а за жѣпѣишѣа да раздѣлѣаме за своите собственѣа, и пожекай нѣма да сме тобако безѣрѣшѣаи и жекѣсти.

За хората ние първабѣа да се грѣшѣи отпѣрѣрѣе, доколкото да не ги вѣждѣаме в црѣвѣи и да не им даѣаме пождѣа за осъждѣа. Ако жѣкаш, който бже не прѣа да им даѣаме пождѣа, не запѣнѣаи безѣрѣшѣаи и напѣрѣа до не осъждаш, ние първабѣа да се рѣрѣаме, а не да гѣмѣмѣ.

Аз ти забравѣа да се съжѣи жѣка не жѣпѣишѣа вѣщѣаи грѣшѣи не заслужѣаи осъждѣа, а жѣпѣишѣа и чѣкѣ раб, не е не поѣа, а бжеко.

На, ние жекѣш, свѣщенникъ първабѣа да е по-грѣшѣи от мѣн. Запѣи? Защото мой е бжевѣи. Имя е, който негрѣш, който да прѣмѣкаш в по-малка стѣпен от теб? Грѣрѣе аз, опасѣаи аз, грѣшѣи аз или съкрѣи? Исайѣи вѣщико мой, който не е по-грѣшѣи от теб? Но грѣш и да не е по-грѣшѣи от теб, то, како ми, жѣпѣишѣа първабѣа сам да се поевѣи? Пѣвѣишѣа грѣшѣа си прѣрѣрѣрѣе от ордѣрѣа. Откъде зряеш, че мой не е по-грѣшѣи от теб?

Преп. Исидор Пелусиот

Ако имѣши намерѣние истински да прѣрѣши грѣшѣа на Бога, то не бжешѣи прѣрѣшѣа жѣрѣвѣа (свѣщенѣа), който жѣрѣе Бог по Свѣтоно жѣко жекѣше и бжевѣава да употреби за сѣлѣние Нему. Защото ерѣри, грѣш и да се грѣшѣава, како жекѣше, а негрѣшѣи грѣшѣа, сам да себе си те даѣа отпѣрѣе. Бже пак, ако не вѣщѣаи на Господѣа Сѣлѣва! (Мѣт. 2:7). Който спорѣи мислѣмѣта (тайновѣстѣа) на Бжежѣвѣието свѣщенѣрѣшѣе, макар и жѣпѣишѣа сѣлѣието на мѣрѣна.

Преп. Исакъ Сирийец

Ако не можеш да жѣрѣишѣаи успѣа на тоба, който осъжда свои прѣшѣа – то жѣрѣи се да не вѣждѣи в него в обичѣе.

† IN MEMORIAM

Архим. Севастиян останалме без един от най-добрите ни духовни старци

На 7 март на 82-годишна възраст покойна архимандрит Севастиян, дългогодишен брат на Преображенския манастир, а от изпитане действително-схимническият патриарх на Преображенския „Грошич“ край град Велико Търново. Преди полагане в гробница беше подложен в Батожкиски девически манастир „Бъденице Богородици“ (в село) Там на 8 март същата година. Литургия беше отслужена онепото и погребенето на архимандрит Севастиян.

Отец Севастиян, един от най-добрите духовни старци нах през последните десетилетия, е роден в с. Малки Преселени, Тутраканско, на 26 юни 1925 г. От юноско възраст, едва 15-годишен, е отишъл в старозаветната обител „Св. Преображение“ като мряч и послушник. Изпълнявал всички послушания в обителта, учил зърново четене и писане. Прекъснал послушничеството си, за да отбегне военна служба (тогава триащия годишна), в след възвращението веднага отишъл в любиличката обител, където усещал, че Божиата благодат и духовният опит на достолестните старци духовно го преобразявали и него самия. Свита тригодишно послушничество край старци Иларион и Ефрем в манастир „Св. Кирил и Методи“ го пострелял за монах с името Севастиян. Под мантия го водеше старецът му Роман.

Отец Севастиян беше изключително трудолюбив и въпреки невисокото си образование имаше дългогодишна обителна на техниката в манастир „Св. Кирил и Методи“ в Преображенския манастир – зърноделски и други машини, изработващо всичко нужно за манастира, а години наред произвеждал и фирмени листчета от лъпа и тополя за изработване на пъпки за варене жито и вилничка за разна употреба. Самите пъпки и вилничка бяха предпоставени на девическия манастир „Св. Никола“ в с. Арбанаси, за да могат да се издържат и там 15-те монахини, след като властта им беше отнема много от имотите.

От 48-те години архимандрит митрополит Софроний (тогава градът се наричаше само Търново) много беше възложил послушанието да се грижи за стопанството на патриархеския манастир „Св. Грошич“, разположено в търновския Дервент постоу срещу Преображенския Манастир от 1946 г. себеси в манастира и в отнащо малкочислен живот в скелени стари стеновак построител. О. Севастиян винаги дейно участие във възстановяването на старите на девическия обител, развита стопанстването, създава и работилница за машини. После е назначен за схемарх и заедно с покойната беше дългогодишна глумяния монахиня Евдокия десетилетия наред била съблябване на духовния живот в този Божий кът.

Най-важното – отец Севастиян никога не е преставал да служи. Той владее и през богословството, то беше неговата школа, неговата духовна храна, неговият живот и неговата реализация на духовник. Каквото беше научил в този живот, го дръжеше на манастира и на Църквата. А шедро го раздаване и на всички около себе си.

Порядо оскудяването на манастишното в страната ни и липсата на добри духовници о. Севастиян беше сред най-гърнеците изповедници през последните три десетилетия. Но поради редина причини отишел през последните няколко години в село Бъденице да търси обрижване в различни обител. В интерес на истината всички искаха да го имат при себе си, защото винаги хората се стичаха там, където отец Севастиян пребиваваше: за духовен съвет, за изповед, за блага отсечка дума.

През 80-те години о. Севастиян беше изпратен от Св. Синод на БПЦ в Зографския манастир. Предварително обучен в консервация на икони, богато надарен от Бога архимандрит Севастиян старец се трудиеше в обителта, за да се възмизит и с ивични консервационни мерки да се съхранят от по-нататъшния извержания множество изключително ценни икони, които бяха събрани в манастирския храм-параклис „Св. Кирил и Методи“. Престоят в Зографския манастир дългогодишен, оставил дълбока следа за неговото трудолюбие, смирение и добротолковие.

Дълго много хора скръбят искрено за неговото преминаване от този временен свят във вечния живот. Те се чувстват духовни сироти, защото отец Севастиян беше техен гържовен отец, изповедник, наставник. И се съветват Бог, който владее над живи и мъртви, да го упокои в селищата на праведниците, а нас да помилва.

Бог да прости архимандрит Севастиян!

Да бъде вечна и блажена памет!

Иван ДИМИТОВ

о с човекът, разсъждава св. Йоан Златоуст. Това не е той, който има ръце, крака, но не е този, който има само разум, а този, който ревниво се охранява в благочестие и добродетели.

Чувстват какво казва Свещ. Писание по този въпрос: човек с той, който се пази в благочестие и добродетел, далеч от всяко зло. И в той ред на мисли такава човек се счита в лицето на Бога.

Като ратизиром Библията, в „Книга на Йов“ първите думи, които прочетем са: „Изляне един човек аз земам Той, и става Той; той човек беше непорочен, справедлив и богобоязлив и отбягваше злото“ (Йов. 1:1). Това е човекът, който е перфектен в Бога и се старее да е далеч от злото. Четете тази книга, и ще видите как Йов всичкошито си богатство е загубил, и синове, и шестери, и от проказа е бил болен, но от Бога не е отстъпил. В дванадесети му го постелил турна негови приятели: Елифаз Темеанец, Вилдад Савсеи и Софар Наамец (Йов. 2:11). Но всеки тези разбирания за живота на страдания Йов, Той, мъдро отговаря за вярата в преселеният жив на Бога, комуто останал верен в страннишата си и Бог го награжда за таи му вяроит. Йов живял сто и четириссет години, видал синове и внуци до четвърто колело и умрял стар и сит на живот“ (Йов. 42:17).

Това, който е верен на Бога, получава от Него оправдание в живота, осмещение, мисълта на душата и извинение за Царството небсно. Тук, на земята, това всичко Бог дал възможност на човек да го постигне. А човекът от своя страна трябва да Му бъде благодарен, целомъдр, милостива, и всички други добродетели.

Не всички са с богати възможности за милостива. Но ако някой даде „чаща студена вода в име на ученик, няма да изгуби награда си“ (Мат. 23:35). Господ Исус Христос. И таи награда в благодарност не се получави в момента от той, колкото е поддена вода за утоляване на жаждата, а и след време – в края на иковите. Колко щелъ е Бог в награда за проявена милостива от човеките в този живот!

Някой може да забита: защо на човек е далено малко тълъ? – За да се покаже величието му над всички други творения. Ярчик колкото му служат, преминаващи го в рист и сила физическа! – Грамадният сном често се води от малко тель и конит, кол-

кото и бунет, се укорюва с юдите. Човекът е слаб тълъ, но силен думно. Ако беше се грамадно тълъ, можеше ли да води коня, да го възлага, както и слоня – да го води, да го лъже, и той да му е подчинява? Самата оскудяност на турето чю човека на целомъдрие и покороит на Творца Бог.

Човекът е надарен с разум да изразява и подчинява на себе си ираурализираните матери. С това той пресъздава всички живи творя: това личи и при сътворението му. Казано е, че лично Бог взел пръст от земята и създавал „а лицето му дикане Божието“ (Псалм. 104:24) и „лицето му живи душа“ (Еккл. 2:7). Създав Бог е удостоил човека не само с лична дума при сътворението му, както за всички бездушни творя. А и го сътвори с ръката Си. Не е ли е призован за създаването на човека; не земам го произвела сама от себе си как? – Не е заповядал на служещите си, на Сам Той, Бог Творец, го е създад със Собствената Си ръка, разсъждава св. Василий Велики. Бог от Себе Си, казва св. Григорий Богослов, „не е излязъл от земята му да мухаджее за живот, т. е. душа. „И стана човек жива твор“ (Еккл. 2:7). От този думи някои си мислят, че душата произхожда от съществуването на Бога. Това е погрешна мисъл.

решна мисъл. Това изказване в Библията значи само, че Бог го е създад тъй, както било Нему угодно (Еккл. 1:26) – да господува над морските риби и над небесните птици“.

Като разсъждава по този въпрос, за сътворението на човека, св. Амвросий казва: не направил човек и създадена не от пръст, от която е излязъл Адам, а от реброто на Адам, за да се знае, че мъжът и жената имат еднакъв произход. Не е ли източникът на човешкия живот. Бог не давята отначало сътвори – мъж и жена, а по-напред мъжа и после от него жената, за да се знае, че мъжът е глава на семейството.

Равн на земит, живи в най-чрезнатата тогава местност на земята – в Азия между реките Тигър и Евфрат.

И тъй, в човека трябва да виждаме човека – Божието създание, и да го ценим като таква, независимо от живота му, а не да го ценим само по източникът на човешкия живот. Не ако сме с такава мисъл, има да се огръщаме в изпослана критика и надменен поглед над него. Така и Божието благословение не беше над нас и нас.

† Дорослата митрополит ИЛАРИОН

Моето рогно село Дарец (Дар от Бога)

Дородно село се наричало с. Юзюк. След Балканската война през 1912 г. Берлинският договор го оставя в пределите на Турция. По време на турското робство в едно село (двете манастира в Бяла баница – Коњу-Кавашка (Крумовградска) околия. Изселено е през 1957 г. Съгласно сменените на баница манастири Николаев (предадени в Държавния архив), по време на турското робство в селото не са жили турци. Той разказва, че в средата на селото имаша гробищна воевна застава. Гробищата минаваше по третието на р. Арпа, източно от с. Юзюк, заобикаляйки Кърджали, отстъпна на турците. Село Юзюк беше на десетина километра от турското откъм село виждаше турски пост. Реката раздвеляше обработваемата земя, гори и пасища така, че една част от юз-

люшките ниви останала в българска територия и не можеше да бъде обдълж работаван. Това принуди манастира в Берлинския договор да избяга в освободената България, за да търси помянка.“

По време на петвековното турско робство жителите на с. Юзюк успяват да запазят земята и вярата си. През 1844 г. изграждат солидна и изтогоришана църква. Набъзано не е имало друго българско село в България. През 1871 г. група от около 30 души селища поднасят заявление до Българската екзархия в Цариград и молят юзюлчката църква да премине към Екзархията в Цариград. Митрополите се пази оригинален в това заявление. Не то публикувано през 1942 г. в книгата „Исторически сведения за Арумеломска Тракия“, издадена на Дружеството на запаметените офицери в гр. Кърджали.

Името на с. Юзюк е

променено през 1934 г. Това става от комисия, сформирвана по предложение на Никола Ризев, който е бил български пникан как да бъде преименувано, той отговаря: „Тъй като селото е било запазено като му чуждо през времето на турското робство като чисто

българско село, то 1934 г. Бог го е запазил и може да се каже, че е от Бога дар.“

Наречено с с. Дарец. А жителите на селото са успели да съхранят вярата си, защото са били силни и всички били изключително православни. Елена НИКОЛОВА

НОВИ КНИГИ

Излезе от печат второто издание на книгата **БОГОСЛУЖЕНИЕ И БОГОСЛУЖЕНСКИ ДИСЦИПЛИНИ** на блаженния архимандрит ПИРЪТЪ. Пълното издание е отпечатано през 1956 г. и почти всички в него изгорели.

Книгата е изключително подробно разглеждане на всички богослужбени чинослословия, оброчности и покаяничарията в българската църква в 8 тома. Поприлича и по отношение за общенословни, както по отношение в тяхното съдържание, така и в първоначалния си за запаметяване с редици си в съответствие на богослуженията.

За контакти и информация: тел. 980 30 16 в GSM 0898 / 569 112. За поръчки по пощата: Спешно да се изпратят с изключително малка такса на адрес на Стамболия издателство, когато е посочен на стр. 8.

Човекът

Русенският митрополит Неофит с ивицария си епископ Яков при пристигането им в манастира

Русенският митрополит Неофит лично донесе светецките мощи в манастира

Светата Литургия в манастирския храм „Св. Теодор Тирон“

Русенският митрополит дари мощи на манастира „Св. Теодор Тирон“ в Правец

По молба на Ловчанския митрополит Гаврил и с благословението на Русенския митрополит Неофит Русенската митрополия дарила частичка от мощите на св. Теодор Тирон на едноименния манастир край гр. Правец в Ловчанска спархия.

На 15 март в Правенския манастир „Св. Теодор Тирон“ празникът Тодоровден беше отбелязан с особена тържественост. За пръв път в обновения му храм служеха двама архиереи – Ловчанският Гаврил и Русенският Неофит. Гостил-митрополит донесе от Русе малка частичка от мощите на св. Теодор, която се пазят там в катедралния храм „Св. Троица“.

По време на св. Литургия мощите стоха на престола, а след това двамата митрополити заедно с игумена архим. Иоан (Страншиков) и другите духовници направиха дитивно шествие с икони, икони и муртин до град Правец, където при тържествена обстановката на площада „Тодор Живков“ извършиха възвест по случай прихода на града.

След възвеста митрополит Неофит през всички православни обители даряваше на св. мощи на Правенския манастир, като ги връчи на митрополит Гаврил, а той ги предаде на игумена о. Иоан.

Архирейте и всички духовници бяха приветствани с особена топлота от кмета на Правец Крамир Живков. След това се проведе народно тържество по случай дена на св. Теодор и прихода на града.

На тържеството пристиваха посланиците на Русия Анатолий Потапов, на Австрия Клауд Фабин, първият секретар на гръбкото посолство д-р Димитрис Зомас, генералният директор на „Лукойл – Бал-

Митрополит Неофит и митрополит Гаврил с ивицария си епископ Яков при пристигането им в манастира

гария“ Валентин Златев, родом от Правец и основен дарител за възстановяването на манастира, и др.

Манастирът „Св. Теодор Тирон“ се намира на 2-3 км от гр. Правец по пътя за Етрополе, в пределите на Етрополския дял на Стара Плана. Предполага се, че Правенският манастир има древен произход. На това място е имало тракийско светилище. Първите сведения за съществуването на християнска св. обител датират от времето на братята Асен и Цетсар. Почти през цялото си съществуване манастирът остава в синката на Етрополския манастир, намиращ се на около 10 км от него.

Не са запазени исторически сведения за съдбата на манастира „Св. Теодор Тирон“ в ранните векове на османското владичество. Знае се, че по време на възражданските набеи през XVIII век той е унищожен и по-късно възстановен. Било до днешния храм някога е имало параклис, който не е запазен.

Манастирският комплекс се състои от храм и две неголеми двуетажни сгради – монашеската и тази за поклоновници. Църквата е изградена изцяло от камъни и тухлени лоси и представлява мажорна сграда с три обемисти нестарни апсиди. Иконостасът е дело на зографи от Тетевненската школа.

Интерес представлява иконата на св. Георги от 1869 г., а тази на храмовия светец св. Теодор Тирон е почти изцяло унищожена. Внатрешният и двата бордюра с двуглави орли, разположени над входа на храма.

Монашеската сграда е построена през 1970 г. във възрожденския архитектурен стил.

Снимки:

Стефка БОРИСОВА и Мартин МИТОВ

Литийното шествие от манастира към центъра на град Правец

Тържествеността одовест на площада по случай прихода на града

Епархийският архиепископ предава на игумена на манастира архим. Иоан светецките мощи

Храмът на манастира „Св. Теодор Тирон“ и част от манастирската сграда

Християните се покланят на св. мощи

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“

- 1 година.....21,00 лв.
- 3 месеца.....10,50 лв.
- 3 месеца.....5,25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНДОН, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ: Таняка Точнева Христова
e-mail: zuprest@dvb7.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръководител: св. протодиакон

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
Уникрепит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSP
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банков сметка,
а когато да се изпращат с пощенски адрес и пощенски код на получателя! е!
„Църковен вестник“ съдържа сведения тежестови и изобретения и не
бъди да се използват за битови нужди.